

[Erik Eriksen.]

første, at jeg gav udtryk for min mening, hvad jeg forstår kan være farligt, og for det andet — hvad jeg måske må nævne — at det jo ikke kan være smålig personlig misundelse fra det ærede medlems side — så godt kender jeg ham. Og når det ikke er tilfældet, må den ærede ordførers udtalelse i dag på partiets vegne — jeg forstod det rigtigt — på partiets vegne fortælle ikke så ganske lidt om socialdemokratiets situation indadtil og udadtil over for de opgaver, der ligger umiddelbart forude. Jeg synes egentlig, det er fantastisk, at man ikke kan give en virkelig ment anerkendelse til en mand i et andet parti, uden at dette store partis ordfører derefter skal stå op og sige: da regeringen jo ikke er i stand til at udtale sig derom, så må jeg. Men nu er jeg altså, ærede medlem, blevet så meget klogere. Jeg håber dog ikke, det går så vidt, at det ærede medlem nu står op og forlanger, at jeg skal tilbagekalde mine ord om statsministeren, for så må jeg jo virkelig tage det op til overvejelse.

Se, når det er sagt, må jeg slutte med at sige, at der er alt for mange steder i åbningstalen, hvor det vist så nogenlunde hedder, at regeringen vil tage de lovgivningsmæssige konsekvenser af andres arbejde, at der skal tages stilling til vigtige lovgivningsanliggender uden antydning af, hvad regeringens synspunkter er, at regeringen vil følge virkningerne af de skete lovændringer, at regeringen vil undersøge spørgsmål, der kunne være undersøgt for længst, at regeringen vil se med velvilje på ethvert initiativ o. s. v., o. s. v. Man kunne godt ønske sig, at regeringen var bedre forberedt og derfor på flere områder var i stand til at tage et initiativ og fremlægge et forhandlingsgrundlag. Men det ligger vel i regeringens sammensætning, at det er for meget forlængt; det er jo også en ret ny opdagelse for regeringen, at dens hidtidige politik var kommet ind i en blindgyde.

Der knytter sig begribeligvis adskillige interesser til fremtiden, også til de former, hvorunder den fremtidige politik vil udvikle sig. Denne interesse har jo også afspejlet sig i det landsmøde, vi nylig har holdt i venstre. Også hertil hørte jeg det ærede medlem hr. K. B. Andersens kom-

mentarer, men jeg har nu særlig hæftet mig ved de kommentarer til landsmødet, som var at finde især i radikale blade, men dog også i enkelte andre. Der har man i virkeligheden præsteret et helt fortegnede billede af, hvad der foregik på dette møde. Jeg har mødt mødedeltagere, som har haft svært ved at forstå, at kommentarerne angik det møde, de selv havde deltaget i.

Men det er altså de besynderligste ting, man har fået ud af f. eks. mit og venstres forhold til socialdemokratiet og til det konservative folkeparti. Jeg vil ikke påstå, at det har undret mig at møde dette fra radikal side; det er nu engang blevet min skæbne at blive fejlfortolket af det radikale parti, og skæbnens tilskikkelser må man jo bære, helst med den tålmodighed, der også plejer at præge én — når jeg da selv skal sige det. For øvrigt har man jo fra radikal side fejlfortolket så meget, specielt venstres forhold og venstres politik og rimeligheden af den, lige fra 1905 til nu — så hvorfor så ikke også ved denne lejlighed?

Til sidst vil jeg gerne præcisere, at de udtalelser, jeg i dag er kommet med, er udtryk for, at venstre i dag som tidligere gerne vil stå som talsmand for en politik, som over en sund økonomi tilstræber økonomiske og kulturelle fremskridt for alle kredse i vor befolkning. Det kan efter min opfattelse kun ske gennem en politik med liberalt sigte, og derfor søger vi samarbejde med enhver, som stadig eller periodisk vil medvirke til fremme af disse grundsynspunkter.

Regeringspartierne har længe optrådt som en lidet forhandlingsvenlig blok, hvis kurs afveg ganske væsentligt fra vor. Når eller hvis socialdemokratiet nu på forskellige punkter vil være med til en løsning af forskellige problemer ud fra synspunkter, der kan være sammenfaldende med oppositionens, ville det være højst aparte, om vi skulle nægte samarbejde med socialdemokratiet. På denne baggrund kan jeg altså også på mit partis vegne tilsige regeringen en loyal opposition. Vi vil være villige til et konstruktivt samarbejde om forsvars- og udenrigspolitik; vi vil være villige til at fortsætte en økonomisk politik efter de retningslinjer, der er nedlagt i juniforliget, og hvis regeringen søger samarbejde med os på